

Szegedi Ítéltábla
Bf.III.11/2015/5.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2015. május 19. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A testi sértés büntette miatt a **vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Gyulai Törvényszék** 2014. november 3. napján kihirdetett **14.B.430/2014/7.** számú ítéletét **m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint:

A testi sértés büntette a Btk. 164. § (1) bekezdése, (3) bekezdése, (8) bekezdés 1. fordulata szerint minősül.

A feltételes szabadságról szóló rendelkezésből mellőzi a „legkevesebb 3 (három) hónap” kitöltésére utalást.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlottat testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat) miatt 2 év szabadságvesztésre ítélte, melyet börtönben rendelt végrehajtani. A kiszabott szabadságvesztés végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett a börtönbüntetés végrehajtásának elrendelése esetére a vádlott feltételes szabadságra bocsáthatóságáról, beszámította a szabadságvesztésbe a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. A felfüggesztett szabadságvesztés próbaidejének tartamára elrendelte a vádlott pártfogó felügyeletét és külön magatartási szabályt is előírt. A bűnjelként nyilvántartott kést elkobozta. Más bűnjelek lefoglalását megszüntette és elrendelte azok megsemmisítését. Az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére a vádlottat kötelezte.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, a minősítés megváltoztatása és súlyosítás végett jelentett be fellebbezést. Fellebbezése indokolásában a fellebbezését akként változtatta meg, hogy csak a főbüntetés súlyosítását tartotta indokoltnak.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.599/2014/1-II. számú átiratában a vádlott terhére bejelentett fellebbezést a büntetés súlyosítására irányulóan tartotta fenn. Indítványozta 2 évnél hosszabb tartamú szabadságvesztés és e mellett közügyek gyakorlásától eltiltás kiszabását és ennek megfelelően a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztése mellőzését.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1)

bekezdése alapján bírálta felül, és ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárási hibától mentesen folytatta le az eljárását, és hiánytalan, megalapozott tényállást állapított meg, amely irányadó volt a felülbírálat során is.

A megállapított tényállás alapján helyes volt a vádlott bűnösségének megállapítása, az elsőfokú bíróság az ítélet 8. oldalán a kialakult bírói gyakorlatra is hivatkozva, kellő alapossággal mutatott rá, hogy a vádlott cselekménye az önkéntes eredményelhárítást eredményező körülmények figyelembe vétele nélkül emberölés büntette kísérletének minősülne, hiszen a vádlott határozott mozdulattal, közepes-nagy erővel, kifejezetten jó éllal és hegygel rendelkező késsel, életfontosságú szervet magába foglaló testtájékon szúrta meg a sértettet. A vádlottnak ezekből a körülményekből eredően át kellett, hogy fogja a tudata, hogy a sértett a szúrás következtében meghalhat, ebbe a szúrás pillanatában belenyugodott. Tekintve azonban az önkéntes eredményelhárítást, a vádlott bűnösségét a maradék bűncselekmény, befejezett testi sértés büntetében kellett megállapítani. Mindebből tehát az a következtetés vonható le, hogy a vádlott indulat hatása alatt kialakult rögtönös, eshetőleges szándékkal követte el a bűncselekményt. Ennek megfelelően törvényes volt a bűncselekmény minősítése abban a vonatkozásban, hogy a vádlott a testi sértés büntetést követte el [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulata], azonban a minősítésben elmaradt a testi sértés alapesetére történt hivatkozás, amely a nyolc napon túl gyógyuló sérülés okozására és a halálos eredményre irányuló eshetőleges szándékra figyelemmel, a Btk. 164. § (3) bekezdése volt.

A Szegedi Ítéltábla ítélkezési gyakorlatában irányadó álláspont szerint a testi sértés bűncselekménye megállapítása esetén a bűncselekmény két alapesetének [Btk. 164. § (2) és (3) bekezdésének] pontos törvényhelyét a minősítésnek mindig tartalmaznia kell. Ennek hiánya esetén a bíróság megváltoztató határozatot hoz.

Ami a büntetés kiszabását illeti, a másodfokú bíróság nem osztotta az ügyészség álláspontját.

Az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket túlnyomó részben számba vette és értékelte, ezeken túlmenően, mint ahogy az ügyészség is hivatkozott rá, a vádlott megbánó magatartását kellett további enyhítő körülményként figyelembe venni, valamint kisebb súllyal értékelte a másodfokú bíróság a vádlott büntetlen előéletét is. Ez utóbbi körülménynek a kisebb súllyal való számbavétele amiatt volt indokolt, mert a vádlott jelentős tárgyi súlyú bűncselekményt követett el.

Az irányadó középérték 5 év szabadságvesztés. Ettől az elsőfokú bíróság jelentősen eltért, hiszen a büntetési tétel alsó határát szabta ki. Ennek azonban megfelelő indokát adta. Jelentős túlsúlyban vannak az enyhítő körülmények, maga a fellebbviteli főügyészség az átiratában további enyhítő körülményekre hívta fel a bíróság figyelmét. Az enyhítő körülmények közül az, hogy a sértett italozása, provokatív magatartása jelentősen hozzájárult a bűncselekmény elkövetéséhez, a sértett a vádlott tettét megbocsátotta, a vádlott megbánó magatartást tanúsított, és az elkövetés óta a vádlott és a sértett a rendelkezésre álló adatok alapján rendezte a családi életét, egy közös kiskorú gyermeküket nevelik, nem indokolta a büntetés súlyosítását. A kialakult bírói gyakorlat szerint ennyi enyhítő körülmény mellett és különösen a sértetti közrehatásra figyelemmel nem volt szükséges súlyosabb büntetés, végrehajtásra kerülő szabadságvesztés kiszabása. A generális prevenció elve sem indokolta súlyosabb joghátrány alkalmazását.

Az egyéb rendelkezések közül az elsőfokú bíróság a feltételes szabadságra vonatkozóan helyesen döntött, hogy a vádlott feltételes szabadságra bocsátható, és a börtönbüntetés végrehajtása elrendelése esetén legkorábban a börtönbüntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Az ügyészi álláspontnak megfelelően azonban e rendelkezés

kapcsán a "de legkevesebb három hónapnak" feltüntetését mellőzni kellett a rendelkező részből, mert a 2 évnek a kétharmada 1 év 4 hónap, tehát a „legkevesebb 3 hónap” kitétel nem értelmezhető.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a helyes és törvényes rendelkezéseket a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Szeged, 2015. május 19.

Dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács elnöke

Dr. Benedek Tibor s. k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Katona Tibor s. k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítélet tábla Bf.III.11/2015/5. számú ítélete és a Gyulai Törvényszék 14.B.430/2014/7. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Szeged, 2015. május 19.

Dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács elnöke